

güello negyvenötéves volt, ma hetven. Mindennap eljön alamizsnát kérni, mert vak és süket. Solorzano, az illescasi fuvaros meghalt; ugyan- csak halott a nagytudományú Roman Quiñones, az escalonai plébános, pedig milyen nyájas és szépszavú ember volt s havonta belátogatott Toledóba és a fogadóban szállt meg.

Constanza éppen a fogadással meg a feleségével beszélget, amikor egy töpörödött, hétrét görbedt, feketébe öltözött vén asszony tipeg be botjára támaszkodva az ajtón. Tapogatózva lépeget, botjával veri a földet és közbe-közbe kinyújtja a balkezét.

— Ide jöjjön, anyókám — szólította meg a fogadósne és kézen fogta. — Emlékszik még Constancicára, aki huszonöt évvel ezelőtt itt szolgált a fogadóban?

A töpörödött vénasszony nem hallotta meg. A fogadósne kiabálva ismételte a kérdést.

— Mi, mi? Constancicát mondott?

— Azt, azt, Constancicát. Éppen most jött meg...

A vén asszony sehogy se értette meg. Néhány percnyi hiábavaló erőlködés után éppen olyan lassan távozott, mint ahogy jött, botjával tapogatózva.

* * *

Két hónappal azután Constanza visszatért Burgosba. Valamennyi nap valamennyi órája egyforma; mindennap ugyanaz ismétlődik ugyanabban az órában. A harangok zúgnak; a házaló kalmár kiáltása harsan fel, a batyus árus kínálgatja portékáját. Boldog napokat éltünk meg ifjúságunkban — amelyeknek festői váratlansága megbűvölt, — de hasztalan próbálnók újra átélni őket. Ennek a szép multnak csak emlékét őrizhetjük meg... mint a váza az illatot.

AZ ÉN GALAMBOMNAK...

*Az én galambomnak
Szívemben a háza,
Piros szerelemből
Zsályapülüs ágya.*

*Fehér imádsággal
Asztala terítve,
Pengő cimbalomból
Gyémántos házföldje.*

*Csillag a tüköre,
Liliom lócája,
Aranyszálú csókot
Perget a rokkája.*

*Tavaszi nejelejs
Az órsólesője,
Legényrózsa lelkem
Lelke szeretője.*